

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatele: **Ing. D. N.**, zast. Mgr. Pavlem Černým, advokátem, se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti odpůrci: **Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2024, č. j. 51 A 42/2024-64,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2024, č. j. 51 A 42/2024-64, **se ruší**.
- II. Opatření obecné povahy – Aktualizace č. 3 Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, vydaného Zastupitelstvem Středočeského kraje usnesením č. 035-26/2023/ZK ze dne 26. 6. 2023, **se ruší** v části vymezení plochy pro nadregionální biocentrum NC 2001 Údolí Vltavy na pozemcích parc. č. Xa, parc. č. Xb, parc. č. Xc, parc. č. Xd a parc. č. Xe, všechny zapsané na LV Xf v k. ú. H. Ř., a to dnem právní moci tohoto rozsudku.
- III. Odpůrce **je povinen** nahradit navrhovateli náklady řízení o návrhu a o kasační stížnosti ve výši 38 725 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Černého, advokáta se sídlem Údolní 567/33, Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž byl zamítnut návrh na zrušení části opatření obecné povahy – Aktualizace č. 3 Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, vydaného zastupitelstvem Středočeského kraje usnesením č. 035-26/2023/ZK ze dne 26. 6. 2023 (dále jen „aktualizace“).

[2] Stěžovatel (společně se svojí manželkou) vlastní pozemky parc. č. Xa, parc. č. Xb, parc. č. Xc, parc. č. Xd a parc. č. Xe v k. ú. H. Ř. (dále jen „pozemky stěžovatele“). Zásady

územního rozvoje Středočeského kraje (dále jen „ZÚR“) od roku 2012 vymezily plochy nadregionálního biocentra NC 2001 Husinec (dále jen „nadregionální biocentrum“), které jsou součástí územního systému ekologické stability (dále jen „ÚSES“) ve smyslu § 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v rozhodném znění (dále jen „ZOPK“). V důsledku aktualizace byly plochy nadregionálního biocentra nově rozšířeny tak, že zasahují rovněž na pozemky stěžovatele. Aktualizací byl současně změněn regulativ obsažený v čl. 194 písm. a) ZÚR.

[3] Stěžovatel podal **návrh** na zrušení aktualizace, neboť s vymezením nadregionálního biocentra na svých pozemcích, včetně jejich podrobení regulativu dle změněného čl. 194 písm. a) ZÚR nesouhlasí. Podle stěžovatele mezi podklady pro vymezení plochy nadregionálního biocentra absentuje plán systému ekologické stability. V dané věci nebyl zpracován ucelený plán systému ekologické stability, nýbrž jen dílčí plány pro určité úseky. Chybí však plán systému ekologické stability pro území obce Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, v níž se nachází obec H. a pozemky stěžovatele. Z odůvodnění aktualizace vyplývá, že nadregionální biocentrum bylo upraveno dle dokumentu *NRBC 2001 Údolí Vltavy revize vymezení nadregionálního biocentra* zpracovaného v roce 2020 společností Geo Vision s. r. o. (dále jen „posudek Geovision“). Tento posudek však není plánem systému ekologické stability ve smyslu § 2 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení ZOPK (dále jen „vyhláška č. 395/1992 Sb.“). Z této vyhlášky přitom vyplývá, že podkladem pro vymezení ÚSES v územně plánovací dokumentaci jsou plány systému ekologické stability schvalované příslušnými orgány ochrany přírody. Absence tohoto plánu zakládá nezákonnost aktualizace.

[4] Stěžovatel dále považoval aktualizaci za nepřezkoumatelnou, neboť není zřejmé, proč došlo k rozšíření plochy nadregionálního biocentra i na jeho pozemky. V odůvodnění aktualizace je sice odkazováno na posudek Geovision, v něm však není odůvodnění potřeby rozšíření nadregionálního biocentra i na pozemky stěžovatele obsaženo. Zahrnutí stěžovatelových pozemků do nadregionálního biocentra je v posudku Geovision patrné toliko z přílohových výkresů; v textové části však není potřeba rozšíření biocentra nijak zdůvodněna. V předchozím územním plánu byly pozemky stěžovatele zařazeny mezi zastavitelné plochy.

[5] Stěžovatel připustil, že v procesu pořizování aktualizace neuplatnil připomínky; to však dle stěžovatele nezbavuje odpůrce povinnosti přijaté řešení náležitě odůvodnit v souladu s § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatel je dále přesvědčen, že vymezení plochy nadregionálního biocentra na jeho pozemcích není ani věcně důvodné. V této souvislosti poukázal na odborný posudek ze dne 12. 7. 2023, který zpracovali Ing. Š. K. a RNDr. M. S. (dále jen „posudek“); z posudku plyne, že významný krajinný prvek č. 26 (tj. ovocné sady) nacházející se na jeho pozemcích, již postrádá význam. Dále stěžovatel namítl, že čl. 194 písm. a) ZÚR svojí podrobností neodpovídá regulaci na úrovni zásad územního rozvoje, neboť stanovuje konkrétní omezení pro konkrétní pozemky, ačkoliv na nich biocentrum ani biokoridor na úrovni územního plánu obce nakonec nemusejí být vůbec vymezeny. Podle stěžovatele navíc došlo změnou čl. 194 písm. a) ZÚR k obehnutí práva na kompenzaci ve smyslu § 59 odst. 1 ZOPK.

pokračování

[6] **Krajský soud** návrh neshledal důvodným a zamítl ho; odmítl názor stěžovatele, že i v případě, kdy stěžovatel nepodal v rámci procesu přijímání aktualizace připomínky, musí opatření obecné povahy zahrnovat odůvodnění toho, proč došlo k rozšíření určitého typu regulace na jeho pozemky.

[7] Krajský soud poukázal na to, že prvotní indicie stran nedostatku vymezení ÚSES v dosavadních ZÚR z roku 2012 byly obsaženy již ve Zprávě o uplatňování ZÚR v období 2012-2016. V této souvislosti upozornil na kapitolu 9.D.4 této zprávy podle níž Studie ÚSES 2009, která byla použita jako podklad pro ZÚR z roku 2012, vykazovala nepřesnosti, které se týkaly tzv. biotických bariér a vzájemné propojenosti jednotlivých biocenter konkrétními biokoridory. K řešení nepřesností týkajících se nadregionálního biocentra (NC 2001 Husinec) je v textové části aktualizace odkazováno na zpřesnění provedené posudkem Geovision. Jako příčina nefunkčnosti biocentrické prostupnosti bylo v posudku Geovision popsáno přerušení jednotlivých vazeb systému ekologické stability, k nimž došlo v důsledku zástavby v oblasti zkoumaných území. Krajský soud identifikoval tato východiska návrhu na aktualizaci vymezení ÚSES v rámci posudku Geovision: 1) návrat ke koncepčnímu vymezení podle původních podkladů z roku 1997, 2) komunikačně oddělenou část biocentra na pravém svahu vltavského údolí u H. realizovat jako lesopark s dřevinnou skladbou podle skupin typu geobiocenu a 3) zahrnutí mezi biocentra též stávajících starých sadů a zahrad. Grafická podoba těchto řešení je v samostatné příloze č. 2.3. posudku Geovision a je z ní patrný přesah přes parcelní hranice pozemků stěžovatele. Krajský soud shrnul, že původní vymezení systému ekologické stability nezajišťovalo dostatečnou průchodnost ekosystému a v důsledku toho byly jednotlivé složky ÚSES fragmentovány, takže hůře zajišťovaly prostupnost jednotlivých ekosystémů. Tyto nedostatky měly být navrženou úpravou odstraněny.

[8] Jde-li o otázku významného krajinného prvku (VKP 26, starý ovocný sad), soud zopakoval, že odpůrce se otázkou rozšíření VKP 26 ve vztahu k pozemkům stěžovatele pro absenci připomínek nemusel zvlášť zabývat. Podle krajského soudu nebyl důvod pro revizi ÚSES založen na přítomnosti konkrétních krajinných prvků ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) ZOPK, nýbrž na tom, že původní vymezení dostatečně nezajišťovalo prostupnost ekosystémů coby jednu z funkcí systému ekologické stability. Předložený posudek dle krajského soudu nepotvrzuje ani nevyvrací odpůrcem přijaté důvody aktualizace.

[9] Podle krajského soudu byla změna čl. 194 písm. a) ZÚR adekvátně odůvodněna. Z tohoto článku nelze dle soudu dovodit přímé dotčení práv vlastníků pozemků s důsledky srovnatelnými s účinky územní rezervy či stavební uzávěry, jak argumentoval stěžovatel. Z čl. 194 písm. a) ZÚR lze dovodit dotčení práv vlastníků pozemků v plochách či koridorech ÚSES nanejvýš nepřímo, neboť zde uvedený pokyn chránit systém ekologické stability před určitým typem změn je stanoven pro orgány veřejné moci (typicky pořizovatelům územních plánů, stavebním úřadům, orgánům ochrany přírody atd.). Dle soudu však ani ve vztahu ke správním orgánům nejde o natolik konkrétní pokyn, který by jim explicitně zakazoval přijmout územní plán v konkrétní podobě či povolit konkrétní záměr. Vyvarování se změn, které by mohly mít negativní vliv na skladebnou část ÚSES nemusí být nutně spojeno s absolutním zákazem povolování jakékoliv stavby, jak se domnívá stěžovatel. Podle krajského soudu není vyloučeno, aby konkrétní územní plán vymezil rozsah plochy biocentra částečně odlišně oproti aktualizaci. Skutečnost, že obec H.

ve svém územním plánu z roku 2021 vymezila na pozemcích stěžovatele plochu RN – rekreace na přírodních plochách, není dle krajského soudu pro souzenou věc relevantní. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku stran obcházení § 59 odst. 1 ZOPK. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 7 AOs 3/2013-30, dle krajského soudu plyne, že kompenzace vlastníků ve smyslu § 59 ZOPK se uplatní až v souvislosti s realizací konkrétního opatření.

[10] Dle krajského soudu ZOPK ani jeho prováděcí vyhlášky nepodporují stěžovatelem prosazovaný výklad, že bez předchozího zpracování plánu systému ekologické stability není jakákoliv změna vymezení ÚSES možná. Tento závěr nelze dle krajského soudu dovodit ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 AOs 3/2013-30; z tohoto rozsudku rovněž nevyplývá, že by plán systému ekologické stability byl závazným podkladem pro územně plánovací dokumentaci. Naopak se v rámci tvorby konkrétní územně plánovací dokumentace předpokládá jeho další zpřesnění či dopracování. Krajský soud na podporu svých závěrů odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2019, č. j. 54 A 150/2018-92. Závazný charakter má dle soudu až konečné vymezení ÚSES schválené zastupitelstvem kraje v rámci konečných ZÚR či jejich aktualizace. Proto není překážkou, pokud se v textové části aktualizace výslovně uvádí, že pro území odpůrce není zpracován ucelený plán systému ekologické stability, nýbrž toliko dílčí plány pro jednotlivé lokality. Ani jazykový výklad § 2 odst. 3 vyhlášky č. 395/1992 Sb. nepodporuje názor stěžovatele, že plán systému ekologické stability je závazným podkladem územně plánovací dokumentace. Hovoří-li se v navazujícím § 5 odst. 1 téže vyhlášky o schválení plánu systému ekologické stability v územně plánovací dokumentaci, má soud za to, že až teprve okamžikem takového schválení se tento plán stává závazným, nikoliv naopak. Podle krajského soudu tedy absence samostatně schváleného plánu systému ekologické stability zahrnujícího lokalitu nadregionálního biocentra (NC 2001) nelze považovat za vadu při přijímání napadené aktualizace.

[11] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel trvá na tom, že rozšíření plochy pro nadregionální biocentrum NC 2001 Údolí Vltavy nebylo dostatečně odůvodněno.

[12] Stěžovatel namítá, že obec H. se skládá ze dvou historických území (osad) s názvy „H.“ a „Ř.“. Pravý svah vltavského údolí u H. tedy není stejné místo jako pravý svah Vltavského údolí u Ř., kde se nacházejí pozemky stěžovatele. Označení „H.“, „Ř.“ a „H.-Ř.“ jsou v posudku Geovision používána *promiscue*. Tento posudek v celém svém rozsahu odkazuje v rámci obce H.-Ř. pouze na dvě konkrétní místní lokality, a to na „Na Šenkýřově vrchu“ a „Červená skála.“ Pozemek stěžovatele se však nachází v lokalitě „Proti Červené skále.“ V přílohách 2.1. a 2.2. posudku Geovision, kde jsou znázorněny polohopisné rozdíly mezi částmi obce H. a Ř., není identifikován žádný problém, který by měl být řešen aktualizací rozsahu nadregionálního biocentra v oblasti, kde se nacházejí pozemky stěžovatele. Pouze příloha 2.3. posudku Geovision se dotýká stěžovatelových pozemků; začlenění pozemků do mapového vyjádření rozšíření nadregionálního biocentra, které bylo následně převzato do aktualizace, však bylo učiněno bez jakékoli souvislosti, návaznosti a bez odůvodnění.

pokračování

[13] Krajský soud v bodě 44. napadeného rozsudku identifikoval v rámci posudku Geovision celkem tři body, které podle něj odůvodňují aktualizaci, respektive rozšíření nadregionálního biocentra v lokalitě, kde se nacházejí pozemky stěžovatele. Jimi jsou: 1) návrat ke koncepčnímu vymezení podle původních podkladů z roku 1997, 2) komunikačně oddělenou část biocentra na pravém svahu vltavského údolí u H. realizovat jako lesopark s dřevinou skladbou podle skupin typu geobiocenu a 3) zahrnutí mezi biocentra též stávajících starých sadů a zahrad. Podle stěžovatele však tyto body neodůvodňují rozšíření plochy pro nadregionální biocentrum v lokalitě, v níž se nacházejí jeho pozemky.

[14] Dále stěžovatel namítá, že v případě Středočeského kraje nebyl zpracován jeden komplexní plán systému ekologické stability, ale pouze dílčí plány, které však nepokrývají území celého kraje. Mezi zpracovanými dílčími plány chybí právě plán systému ekologické stability pro správní obvod obce s rozšířenou působností Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, do něhož spadá obec H. Posudek Geovision nelze považovat za plán systému ekologické stability ve smyslu § 2 vyhlášky č. 395/1992 Sb. Nutným podkladem pro vymezení ÚSES v územně plánovací dokumentaci jsou přitom příslušné plány systému ekologické stability, což potvrdila též judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle krajského soudu absence samostatně schváleného plánu systému ekologické stability zahrnujícího lokalitu nadregionálního biocentra (NC 2001) nelze považovat za vadu při přijímání napadené aktualizace. Tento závěr stěžovatel považuje za nesprávný. Krajský soud směšuje pojmy „nezbytnost“ a „závaznost“ plánu systému ekologické stability; tento plán je dle stěžovatele nezbytným podkladem pro územně plánovací dokumentaci. Závěry krajského soudu by mohly být správné, pokud by plán systému ekologické stability existoval, avšak aktualizace by se od něj nějakým způsobem odchylovala; takovou situaci se zabýval rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2019, č. j. 54 A 150/2018-92, z něhož krajský soud vycházel. V nyní souzené věci však nebyl plán systému ekologické stability zpracován vůbec. Plán systému ekologické stability musí dle stěžovatele splňovat formální i obsahové náležitosti podle vyhlášky č. 395/1992 Sb. a musí být vydán v souladu s § 5 téže vyhlášky. Dle stěžovatele krajský soud nesprávně interpretoval závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 7 A os 3/2013-30.

[15] Krajský soud dospěl k závěru, že vymezením plochy nadregionálního biocentra v aktualizaci ještě není vymezena přesná šíře lokálního biocentra; tato bude upřesněna až v územním plánu, přičemž není vyloučeno, aby byla určena odlišně od aktualizace. S tímto stěžovatel nesouhlasí a poukazuje na znění čl. 194 písm. a) ZÚR, z něhož vyplývá, že pozemky tvořící součást ploch a koridorů nadregionálních biocenter a biokoridorů vymezených v ZÚR, budou i po případném upřesnění na úrovni územních plánů obcí v celém svém rozsahu vyloučeny z jakéhokoliv jiného způsobu využití, než je založení skladebné části ÚSES. Fakticky se bude jednat o stavební uzávěru, přičemž právě z tohoto důvodu posudek Geovision konstatuje nutnost vyjmout všechny zastavěné a zastavitelné plochy z ÚSES. Zároveň je „obežita“ úprava kompenzace podle § 59 ZOPK. Stěžovatel dodává, že regulace způsobu využití pozemků v podrobnosti neodpovídá úrovni zásad územního rozvoje.

[16] Odpůrce se ve **vyjádření ke kasační stížnosti** ztotožnil se závěry krajského soudu. Odpůrce nesouhlasí s tvrzením stěžovatele stran historického rozboru daného území (osad) a s jeho úvahami týkajícími se označení „H.“ a „Ř.“. V této souvislosti odpůrce konstatuje,

že název konkrétní obce sám o sobě nevypovídá o tom, zda dané území bylo zahrnuto do vymezení nadregionálního biocentra. Skutečnost, že pozemky stěžovatele byly zahrnuty do vymezení nadregionálního biocentra vyplývá z mapových příloh posudku Geovision.

[17] Důvody, pro které došlo k úpravě vymezení ÚSES, vyplývají dle odpůrce především ze Zprávy o uplatňování ZÚR v období 2012-2016. Aktualizace se dále opírá o posudek Geovision; tento dokument byl v rámci aktualizace použit namísto dřívějších podkladů, přičemž z analýzy vyplynulo, že původní vymezení ÚSES zahrnovalo i zastavěné plochy, které nemohly být funkční součástí biocentra, což znemožnilo dosažení cílového stavu. Dále byly identifikovány přerušené vazby ekologické stability v důsledku zástavby, což narušilo biocentrickou prostupnost území. Skutečnost, že pro vymezení nadregionálního biocentra na dotčeném území nebyl zpracován plán systému ekologické stability dle odpůrce neznámá, že byl vynechán zákonný krok. V daném případě došlo k vymezení prvků systému ekologické stability na základě širších územně ochranných souvislostí, přičemž byly zohledněny klíčové prvky ekologické stability.

[18] Odpůrce dále ve shodě se závěry krajského soudu konstatuje, že plán systému ekologické stability nepřestavuje závazný podklad pro tvorbu územně plánovací dokumentace. Dle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 395/1992 Sb. je plán systému ekologické stability podkladem pro územně plánovací dokumentaci, nikoliv však zákonným předpokladem jejího vydání. Podle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 395/1992 Sb. ke schválení plánu systému ekologické stability dochází v územně plánovací dokumentaci; z toho dle odpůrce vyplývá, že plán systému ekologické stability je ve vztahu k územně plánovací dokumentaci v pozici pomocného (nikoliv závazného) podkladu. V daném případě bylo postupováno v souladu s potřebami a požadavky územního plánování, když Ministerstvo životního prostředí v souvislosti s pořizováním aktualizace zadalo zpracování odborného posudku Geovision a nadregionální biocentrum odpůrce vymezil na jeho základě.

[19] K argumentaci stěžovatele stran omezení vlastnických práv na základě čl. 194 písm. a) ZÚR odpůrce uvedl, že tento článek stanoví zásady pro usměrňování územního rozvoje a rozhodování o změnách v území. Jestliže následně dojde v územním plánu ke zpřesnění plochy či koridoru pro ÚSES, uvedené zásady se na území vně zpřesněné plochy nevztahují. Odpůrce se proto domnívá, že jeho postup byl v souladu s § 36 odst. 1 a 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „stavební zákon“). Aktualizované znění čl. 194 písm. a) ZÚR nestanoví zákaz stavební činnosti, ale pouze omezuje změny ve využití území, které by vedly ke snížení ekologické stability. Ustanovení § 59 ZOPK se neuplatní v rámci pořizování územně plánovací dokumentace, ale až ve fázi realizace konkrétních opatření.

[20] V **replíce** stěžovatel zopakoval, že posudek Geovision nelze považovat za dostatečné odůvodnění rozšíření plochy pro nadregionální biocentrum v dané lokalitě, neboť důvody tam uvedené (a krajským soudem aprobované) se k dané lokalitě ve skutečnosti nevztahují. Stěžovatel podotkl, že za odůvodnění aktualizace nelze považovat mapové přílohy; odůvodnění musí být provedeno v textové části dokumentace. Krajský soud citoval výňatky z textové části aktualizace, které se však netýkají pozemků stěžovatele. Tvzení odpůrce o tom, že plán systému ekologické stability je podkladem pro územně plánovací dokumentaci, avšak nikoliv zákonným předpokladem jejího vydání, není dle stěžovatele udržitelné. Pokud

pokračování

právní předpis stanoví, že určitý akt či dokument je podkladem jiného správního aktu, pak nelze učinit jiný závěr, než že pokud podkladový akt neexistuje, je navazující akt nezákonný.

[21] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost je důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele týkající se tvrzeného pochybení odpůrce spočívajícího v tom, že pro danou lokalitu nebyl zpracován plán systému ekologické stability jakožto podklad pro vymezení ÚSES. Vypořádání této námítky totiž předchází posouzení navazujících námitek, jimiž stěžovatel tvrdí dotčení svých práv.

[25] Nejvyšší správní soud přitom zohlednil judikaturu, podle níž je úspěšnost navrhovatele (stěžovatele) do značené míry předurčena jeho procesní aktivitou v rámci procesu přijímání opatření obecné povahy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Aos 3/2013-33, nebo nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1472/12 ze dne 9. 12. 2013). Stejně tak Nejvyšší správní soud vzal v potaz, že soudy jsou povinny při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídit se zásadou zdrženlivosti a ke zrušení takového opatření by měly přistoupit jen, byl-li zákon porušen v nezanedbatelné míře, respektive v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řešení a opatření jako celku (rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 Aos 3/2013-36). Soud by tedy měl vystupovat pouze jako garant zákonnosti, který má zkoumat porušování předpisů a nemá mít zájem na zasahování do aktivní tvorby územně plánovací dokumentace, v tomto případě tedy tvorby ZÚR, resp. jejich aktualizace. Úlohou soudu je tedy obrana jednotlivce před excesy v procesu územního plánování a nedodržení zákonných mantinelů při jeho vytváření (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73). Po posouzení námítky stěžovatele však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v procesu přijímání aktualizace ZÚR došlo ze strany odpůrce k takovému pochybení, které odůvodňuje zrušení její části.

[26] Podle § 50 odst. 4 správního řádu „[p]okud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.“

[27] Podle § 36 odst. 1 věty první stavebního zákona „[z]ásady územního rozvoje stanoví zejména základní požadavky na účelné a hospodárné uspořádání území kraje, vymezí plochy nebo koridory nadmístního významu a stanoví požadavky na jejich využití, zejména plochy nebo koridory pro veřejně prospěšné stavby, veřejně prospěšná opatření, stanoví kritéria pro rozhodování o možných variantách nebo alternativách změn v jejich využití.“

[28] Podle § 42 odst. 4 stavebního zákona „[při] aktualizaci zásad územního rozvoje na základě schválené zprávy o jejich uplatňování se v měněných částech postupuje obdobně podle ustanovení § 36 až 41 s výjimkou vyhodnocení vlivů aktualizace zásad územního rozvoje na udržitelný rozvoj území, které se zpracovává jen pokud Ministerstvo životního prostředí ve stanovisku podle odstavce 1 uvedlo, že má být tato aktualizace posouzena z hlediska vlivů na životní prostředí. Krajský úřad zajistí vyhotovení úplného znění zásad územního rozvoje po vydání poslední aktualizace a toto vyhotovení po nabytí účinnosti aktualizace opatří záznamem o účinnosti.“

[29] Podle § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona „[k]rajský úřad přezkoumá soulad návrhu zásad územního rozvoje zejména s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.“

[30] Podle § 4 odst. 1 ZOPK „[v]ymezení systému ekologické stability zajišťujícího uchování a reprodukci přírodního bohatství, příznivé působení na okolní méně stabilní části krajiny a vytvoření základů pro mnohostranné využívání krajiny stanoví a jeho hodnocení provádějí orgány územního plánování a ochrany přírody ve spolupráci s orgány vodohospodářskými, ochrany zemědělského půdního fondu a státní správy lesního hospodářství. Ochrana systému ekologické stability je povinností všech vlastníků a uživatelů pozemků tvořících jeho základ; jeho vytváření je veřejným zájmem, na kterém se podílejí vlastníci pozemků, obce i stát. Podrobnosti vymezení a hodnocení systému ekologické stability a podrobnosti plánů, projektů a opatření v procesu jeho vytváření stanoví Ministerstvo životního prostředí vyhláškou.“

[31] Podle § 79 odst. 3 písm. a) ZOPK „Ministerstvo životního prostředí dále a) provádí vymezení a hodnocení nadregionálního systému ekologické stability podle § 4 odst. 1.“

[32] Podrobnosti vymezení a hodnocení systému ekologické stability a podrobnosti plánů, projektů a opatření v procesu jeho vytváření stanoví vyhláška č. 395/1992 Sb. Tato vyhláška pro své účely v § 1 vymezuje pojmy územního systému ekologické stability krajiny takto: „a) biocentrum je biotop [§ 3 písm. i) zákona] nebo soubor biotopů; v krajině [§ 3 písm. k) zákona], který svým stavem a velikostí umožňuje trvalou existenci přirozeného či pozměněného, avšak přírodě blízkého ekosystému [§ 3 písm. j) zákona], b) biokoridor je území, které neumožňuje rozhodující části organismů trvalou dlouhodobou existenci, avšak umožňuje jejich migraci mezi biocentry a tím vytváří z oddělených biocenter síť.“

[33] Podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 395/1992 Sb. „[v]ymezení místního regionálního i nadregionálního systému ekologické stability stanoví orgány ochrany přírody v plánu systému ekologické stability.“ Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že „plán systému ekologické stability je podkladem pro projekty systému ekologické stability podle § 4, provádění pozemkových úprav, pro zpracování územně plánovací dokumentace, pro lesní hospodářské plány a pro vodohospodářské a jiné dokumenty ochrany a obnovy krajiny. Zpracování plánu systému ekologické stability provádějí odborně způsobilé osoby.“

[34] Dle § 5 vyhlášky č. 395/1992 Sb. „(1) [p]lán systému ekologické stability a projekt systému ekologické stability schvalují příslušné orgány územního plánování v územně plánovací dokumentaci nebo v územním rozhodnutí. (2) Před schválením předkládá příslušný orgán

pokračování

ochrany přírody návrh plánu systému ekologické stability nebo zpracovaný projekt systému ekologické stability k posouzení a projednání dotčeným orgánům státní správy a účastníkům řízení. (3) Pro objektivní posouzení návrhu plánu systému ekologické stability nebo zpracovaného projektu systému ekologické stability si před jeho schválením mohou orgány ochrany přírody zajistit posouzení u odborně způsobilých právnických či fyzických osob.“

[35] Podle krajského soudu ustanovení ZOPK ani vyhláška č. 396/1992 Sb. nepodporují názor stěžovatele, že bez předchozího zpracování plánu systému ekologické stability není změna v rámci ÚSES možná. Dále krajský soud konstatoval, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 AOs 3/2013-30, nelze vykládat v tom smyslu, že plán systému ekologické stability představuje závazný podklad pro tvorbu územně plánovací dokumentace. Nejvyšší správní soud se však s těmito závěry neztotožňuje. Jedním z problémů, jimiž se Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku zabýval, bylo, zda soud může v rámci přezkumu ZÚR zkoumat zákonnost dodržení procesních pravidel týkajících se vymezení ÚSES, přičemž stran této otázky dospěl ke kladnému závěru; konkrétně se Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 AOs 3/2013-30 vyjádřil takto:

„Vymezení a vytváření (realizace) systému ekologické stability probíhá v několika fázích. Nejprve dochází k vymezení systému ekologické stability v plánu systému ekologické stability (§ 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky), který je schvalován v územně plánovací dokumentaci (§ 5 odst. 1 prováděcí vyhlášky). Poté jsou přijímány projekty k vytváření systému ekologické stability, pro něž je podkladem schválená územně plánovací dokumentace nebo plán systému ekologické stability (§ 4 odst. 2 prováděcí vyhlášky). Ke schválení projektu dochází zpravidla v územním rozhodnutí (§ 5 odst. 1 prováděcí vyhlášky). Na schválení projektu tedy navazuje další fáze, kterou je již samotná realizace konkrétního projektu – tedy provedení konkrétního opatření, jakým může být změna druhu pozemku, výsadba zeleně, založení remízu či vybudování protierozního opatření.

Z výše uvedeného plyne, že proces přijímání plánu systému ekologické stability není zcela odděleným procesem od procesu územního plánování, jak uvedl krajský soud. Oba procesy se do značné míry překrývají, neboť plán systému ekologické stability je schvalován právě územně plánovací dokumentací, zde ZÚR. Teprve ZÚR, do kterých je plán systému ekologické stability inkorporován, jsou konečným výstupem procesu vymezení systému ekologické stability. Plán systému ekologické stability tedy nelze napadnout samostatně. Případná pochybení při jeho přijímání je potřeba považovat za porušení zákonem stanoveného postupu pro přijímání ZÚR. Zákonnost procesu přijímání plánu systému ekologické stability je proto nutno posuzovat jak při schvalování ZÚR, tak při jejich následném soudním přezkumu.“

[36] Z citovaného rozsudku je zřejmé, že v souladu s § 2 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 395/1992 Sb. v návaznosti na § 4 odst. 1 ZOPK slouží plán ekologické stability jako podklad pro vymezení ÚSES v ZÚR. Vymezení nadregionálního ÚSES stanoví příslušné orgány přírody v plánu systému ekologické stability. Na úrovni ZÚR je tímto orgánem Ministerstvo životního prostředí [viz § 79 odst. 3 ZOPK ve spojení s § 75 odst. 1 písm. g) ZOPK]. Zpracování plánu ekologické stability provádějí odborně způsobilé osoby podle vyhlášky Státní komise pro vědeckotechnický a investiční rozvoj č. 186/1990 Sb. V § 5 vyhlášky č. 395/1992 Sb. je stanoven procesní postup, který musí příslušné orgány ochrany přírody při vymezení ÚSES dodržovat; tento proces zahrnuje mimo jiné předložení plánu systému

ekologické stability k posouzení a projednání dotčeným orgánům státní správy a účastníkům řízení. Plán systému ekologické stability následně schvaluje příslušný orgán územního plánování (zde zastupitelstvo Středočeského kraje).

[37] Je pravda, že ZOPK ani vyhláška č. 395/1992 Sb. nestanoví závaznost plánu systému ekologické stability pro vymezení ÚSES v ZÚR. Platí tedy, že správní orgán hodnotí tento podklad podle své úvahy (§ 50 odst. 4 ve spojení s § 174 odst. 1 správního řádu). Ostatně vyhláška č. 395/1992 Sb. počítá s možností posouzení návrhu plánu systému ekologické stability odborně způsobilými právníky či fyzickými osobami, a to za účelem objektivního posouzení tohoto návrhu (§ 5 odst. 3 zmíněné vyhlášky). Stejně tak není zapovězeno, aby se orgán územního plánování po projednání návrhu plánu systému ekologické stability s dotčenými orgány a účastníky řízení od návrhu plánu odchýlil, respektive vymezení ÚSES oproti návrhu zpřesnil či jej dopracoval (za předpokladu, že svůj postup řádně odůvodní).

[38] Tento závěr byl aprobevován Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 28/2019-50, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2019, č. j. 54 A 150/2018-92 (dále jen „rozsudek krajského soudu č. j. 54 A 150/2018-92“), na který odkazuje krajský soud i v nyní souzené věci. Z rozsudku krajského soudu č. j. 54 A 150/2018-92 však neplyne, že by vymezení ÚSES v územně plánovací dokumentaci bylo možné bez zpracování plánu systému ekologické stability; touto otázkou se Krajský soud v Praze nemusel vůbec zabývat, neboť v jím řešené věci byl plán systému ekologické stability zpracován, avšak vykazoval nesrovnalosti, které byly v rámci procesu přijímání územně plánovací dokumentace odstraněny.

[39] Jakkoliv Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že plán systému ekologické stability není závazným podkladem pro vymezení ÚSES v ZÚR, tudíž orgány územního plánování tento podklad hodnotí prizmatem volného hodnocení důkazů, nelze přisvědčit tomu, že ÚSES lze v ZÚR vymežit, respektive provést jeho změnu, aniž by plán systému ekologické stability byl podle výše uvedených ustanovení vůbec zpracován, projednán a posouzen. Opačný závěr by odporoval smyslu právní úpravy obsažené v ZOPK a ve vyhlášce č. 395/1992 Sb. Případné pochybení v rámci procesu přijímání plánu systému ekologické stability je ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A os 3/2013-30 nutné považovat za porušení zákonného postupu při přijímání ZÚR. Jestliže pouhé pochybení v rámci procesu přijímání plánu systému ekologické stability může vést k závěru o nezákonnosti ZÚR, pak za pomoci argumentu *a minori ad maius* musí úplná absence tohoto podkladu nutně vést ke stejnému závěru. Opačný výklad by mohl vést k absurdním důsledkům, kdy vymezení ÚSES v územně plánovací dokumentaci bez pořízení plánu systému ekologické stability by pro pořizovatele byl „procesně bezpečnější,“ neboť by nemusely být splněny relativně striktní požadavky, které vyhláška č. 395/1992 Sb. na plán systému ekologické stability a jeho přijímání klade. Nejvyšší správní soud má za to, že právní úprava týkající se přijímání plánu systému ekologické stability sleduje jednak sjednocení procesu a podmínek pro vymežování ÚSES (nejen) v územně plánovacích dokumentacích, jednak objektivitu, profesionalitu této činnosti a také ochranu oprávněných zájmů dotčených osob.

pokračování

[40] Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 AOs 3/2013-30, konstatoval: „*Stanovení biokoridoru v zásadách územního rozvoje představuje zásah do vlastnického práva k pozemku, který je do biokoridoru zahrnut. Již v této fázi územního plánování je totiž vlastník omezen v možném budoucím využití pozemku. Například musí počítat s tím, že orgány veřejné správy na předmětném pozemku nepovolí (je-li povolení vyžadováno) činnost, která se neslučuje s fungováním biokoridoru.*“ Tyto závěry dopadají rovněž na vymezování nadregionálního biocentra jakožto jednoho ze skladebních částí ÚSES. Jakkoliv ZÚR ovlivňují práva majitelů dotčených pozemků *pro futuro* a nepřímě, je třeba trvat na zákonném procesu vymezování a hodnocení ÚSES tak, aby byla chráněna práva dotčených osob za současného zohlednění veřejného zájmu na ochraně přírody, neboť hlavním účelem vymezování ÚSES je zajistit dlouhodobé přežití přirozeného genofondu krajiny a její ekologickou stabilizaci.

[41] Výše uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i na situaci, kdy dochází pouze k aktualizaci ZÚR, resp. k aktualizaci vymezení ÚSES v ZÚR. Nejvyšší správní soud vychází z § 40 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 42 odst. 4 stavebního zákona. Z těchto ustanovení je třeba dovodit, že krajský úřad přezkoumává mimo jiné soulad návrhu aktualizace ZÚR s požadavky zvláštních právních předpisů, mezi které patří rovněž ZOPK. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že prováděcí vyhláška č. 395/1992 Sb. výslovně nestanoví jako podklad pro aktualizaci (změnu) územně plánovací dokumentace plán systému ekologické stability. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že pokud na základě aktualizace dochází k modifikaci vymezení prvků ÚSES oproti původnímu vymezení ÚSES v územně plánovací dokumentaci, je třeba na vymezení nové podoby ÚSES klást stejné požadavky jako při přijímání územně plánovací dokumentace (zde ZÚR). Dopad na práva dotčených osob je totiž srovnatelný.

[42] Nejvyšší správní soud podotýká, že z odůvodnění napadené aktualizace vyplývá, že pro území celého Středočeského kraje nebyl zpracován ucelený plán systému ekologické stability; podkladem pro napadenou aktualizaci tak kromě uvedených dokumentů byly dílčí plány systému ekologické stability obcí s rozšířenou působností nebo CHKO. Dle plánů systému ekologické stability byly zpřesněny pouze ty plochy a koridory, které tuto změnu vyžadovaly (s. 242 odůvodnění napadené aktualizace). Vymezení nadregionálních biocenter na daném území bylo aktualizováno dle podkladu „*Aktualizace nadregionálního ÚSES*“ (AOPK 2016). Výjimku tvořilo pouze biocentrum NC 2001, které bylo upraveno dle aktuálnějšího dokumentu „*NRBC 2001 Údolí Vltavy – revize vymezení nadregionálního biocentra*“, tedy podle posudku Geovision (viz s. 243-244 odůvodnění aktualizace). Odpůrce v odůvodnění aktualizace připustil, že revize NRBC 2001 Údolí Vltavy vyvolala další změny v nadregionálním ÚSES, přičemž úpravy biocenter vždy vyvolaly potřebu zpřesnění vzájemného propojení s biokoridory, které jsou do nich napojeny.

[43] Vzhledem k těmto skutečnostem má Nejvyšší správní soud za prokázané, že pro vymezení ÚSES v napadené aktualizaci v lokalitě NC 2001 Údolí Vltavy, kde se nacházejí pozemky stěžovatele, nebyl vypracován žádný plán systému ekologické stability. K vymezení ÚSES v ZÚR došlo na podkladě posudku Geovision, přičemž tato skutečnost mezi účastníky řízení není sporná. Posudek Geovision dle Nejvyššího správního soudu však nelze zaměňovat s plánem systému ekologické stabilizace. S ohledem na výše uvedené nezbyvá než konstatovat, že vymezení ÚSES v napadené aktualizaci na pozemcích

stěžovatele je zatíženo vadou spočívající v absenci podkladu plánu systému ekologické stability (§ 4 odst. 1 ZOPK ve spojení s § 2 vyhlášky č. 395/1992 Sb.).

[44] Podle odůvodnění napadené aktualizace není revize ÚSES kompletní revizí ÚSES dle Metodického podkladu pro zpracování plánu územního systému ekologické stability v rámci PO4 OPŽP 2014-2020 (aktivity 4.1.1. a 4.3.2.) Ministerstva životního prostředí (dále jen „metodika“), neboť toto přísluší pouze plánům systému ekologické stability, do jejichž kompetence nemůže ZÚR vstupovat (s. 242 odůvodnění aktualizace). Není však zřejmé, co znamená „kompletní revize ÚSES“, neboť nic takového metodika nezná. Naopak metodika uvádí, že změny či úpravy závazného vymezení rámcových ploch a koridorů je možné provádět jen v rámci pořízení nebo aktualizace ZÚR, a to na základě aktualizace plánu nadmístního systému ekologické stabilizace. Ani tento argument proto nemůže obstát.

[45] Nejvyšší správní soud se pro úplnost zabýval tím, v jakém rozsahu musí být plán systému ekologické stability zpracován. ZOPK ani vyhláška č. 395/1992 Sb. tuto problematiku nijak neupřesňují. Ze ZOPK však jasně vyplývá, že vymezení a hodnocení nadregionálního systému ekologické stability provádí Ministerstvo životního prostředí [viz § 79 odst. 3 písm. a) ZOPK]. Metodika dále rozlišuje nadmístní a místní plány systému ekologické stability. Jako podklad pro vymezení ÚSES v ZÚR dle zmíněné metodiky slouží nadmístní plán systému ekologické stability, který obsahuje koncepci řešení nadregionálního a regionálního ÚSES a vymezení nadregionálních a regionálních biocenter a biokoridorů. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že nadregionální biocentra jsou v ZÚR vymezena jako rámcové plochy, které umožňují trvalou existenci přirozeného či pozměněného, avšak přírodě blízkého ekosystému [§ 1 písm. a) vyhlášky č. 395/1992 Sb.], zatímco biokoridory lze charakterizovat jako trasy v rámci určitého území, které neumožňují rozhodující části organismů trvalou dlouhodobou existenci, avšak umožňují jejich migraci mezi biocentry a tím vytvářejí z oddělených biocenter síť [§ 1 písm. b) téže vyhlášky]. Je proto logické, aby plán nadmístního systému ekologické stability byl zpracován pro rozsáhlejší území, které může (a zpravidla bude) přesahovat jeden region. Není přitom nezbytně nutné, aby plán systému ekologické stability byl vždy pořizován pro celé území dotčeného kraje; takový postup nebude účelný ani hospodárný, jestliže změnou bude dotčena pouze určitá část plochy v rámci kraje a jiná nikoliv. Obecně vzato tak nelze vypracování „dílčích“ plánů systému ekologické stability *a priori* považovat za procesní vadu při přijímání ZÚR. Podstatné je, aby nadmístní plán ekologické stability zahrnoval ta území, kterých se změna dotýká, bez ohledu na hranice jednotlivých obcí, dále aby byl vydán k tomu oprávněným orgánem ochrany přírody a byla dodržena ustanovení dle vyhlášky č. 395/1992 Sb. Jak sám připustil odpůrce v odůvodnění napadené aktualizace, změny ve vymezení ploch biocenter přirozeně vyvolávají potřebu změny jejich vzájemného propojení biokoridory. Proto je nutné vymezení ÚSES v nadmístním plánu ekologické stability řešit komplexně. V nyní souzené věci se tak však nestalo.

[46] S ohledem na výše uvedené se již Nejvyšší správní soud nezabýval námitkami stěžovatele týkajícími se nejednotnosti posudku Geovision ohledně označení dotčeného území („H.-Ř.“, „H.“ a „Ř.“) a nepřezkoumatelnosti posudku pro absenci odůvodnění změny provedené na pozemcích stěžovatele. Vypořádání těchto námitek by bylo totiž nadbytečné, neboť, jak bylo vysvětleno výše, posudek Geovision nemohl sloužit jako podklad vymezení ÚSES namísto plánu systému ekologické stability. Proces přijímání napadené aktualizace byl

pokračování

zatížen vadou, která měla vliv na její zákonnost, tudíž byl naplněn kasační důvod dle § 103 ods.t 1 písm. b) s. ř. s.

[47] Ze stejného důvodu se Nejvyšší správní soud nezabýval namítanou nezákonností bodu 276 písm. a) textové části napadené aktualizace, již se mění čl.194 písm. a) ZÚR a porušením právní úpravy týkající se kompenzace k zajištění pozemků k tvorbě systému ekologické stability podle § 59 ZOPK. Nejvyšší správní soud nemůže předjímat, jakým způsobem bude v budoucnu vymezen ÚSES na pozemcích stěžovatele a jestli k tomu vůbec dojde. Zodpovězení těchto námitek by nyní bylo předčasné, neboť je evidentní, že s ohledem na zrušující výrok Nejvyššího správního soudu nemůže být stěžovatel na svých právech napadenou aktualizací nadále dotčen.

[48] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu (výrok I.). Současně zrušil dle § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s. napadenou část aktualizace v rozsahu požadovaném stěžovatelem v petitu, tedy v části vymezení plochy pro nadregionální biocentrum NC 2001 Údolí Vltavy na pozemcích parc. č. Xa, parc. č. Xb, parc. č. Xc, parc. č. Xd a parc. č. Xe, všechny zapsané na LV Xf v k. ú. H. Ř. (výrok II.).

[49] Jelikož Nejvyšší správní soud zrušil jak rozhodnutí krajského soudu, tak část napadeného opatření obecné povahy, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o návrhu a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem.

[50] Podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. V dané věci jsou náklady řízení tvořeny zaplacenými soudními poplatky stěžovatele za podání návrhu na zrušení (části) opatření obecné povahy ve výši 5 000 Kč a za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč, tj. v celkové výši 10 000 Kč.

[51] Jelikož procesně úspěšný stěžovatel byl v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem, náleží mu rovněž náhrada nákladů za právní zastoupení. Ze spisu krajského soudu vyplývá, že zástupce stěžovatele učinil v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy celkem 4 úkony právní služby, kterými jsou (i) převzetí a příprava zastoupení, (ii) návrh ke krajskému soudu, (iii) replika k vyjádření odpůrce, (iv) účast na jednání [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů za úkon právní služby činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč. Celková odměna zástupce stěžovatele v řízení před krajským soudem činí 13 600 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatele plátcem daně, tato odměna se podle § 14a advokátního tarifu zvyšuje o DPH ve výši 21 % na 16 456 Kč.

[52] V řízení o kasační stížnosti zástupce stěžovatele učinil celkem 2 úkony právní služby, kterými jsou (i) doplnění kasační stížnosti a (ii) replika k vyjádření odpůrce [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů za úkon právní služby činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 450 Kč. Celková odměna zástupce stěžovatele v řízení před Nejvyšším správním soudem tedy činí 10 140 Kč. Tato odměna se podle § 14a advokátního tarifu zvyšuje o DPH ve výši 21 % na 12 269 Kč.

[53] Celková částka náhrady nákladů řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 38 725 Kč (10 000 Kč + 16 456 Kč + 12 269 Kč); tuto částku je odpůrce povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. července 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu